

„Alsjeblieft, maak geen plannen om je volgende vakantie te gaan cachen in Afghanistan”

Met dank aan Bill

Geocachers mogen Bill Clinton op hun blote knieën danken. Hij was het die op 1 mei 2000 aankondigde dat het Amerikaanse ministerie van Defensie niet langer de satellietsignalen van het Global Positioning System zou verstoren. Tot dan toe was er sprake van *Selective Availability*: alleen het Amerikaanse leger ontving de exacte data, de rest van de wereld moest zich behelpen met een afwijking van circa honderd meter. Twee dagen later, op 3 mei 2000, besloot ene Dave Ulmer de afschaffing van de *Selective Availability* te vieren door een waterdichte doos met kleine geschenken te verstoppen in de buurt van Portland, Oregon en de coördinaten te posten in de nieuwsgroep *sci.geo.satellite-nav*. Dezelfde dag nog vond Mike Teague deze allereerste cache: geocaching was geboren.

Wie de doos van Dave Ulmer vond, mocht er een geschenkje uit nemen, op voorwaarde dat hij of zij iets anders in de plaats legde. Er zat ook een logboek in de doos dat elke vinder moest tekenen. Zes jaar later zijn dit nog altijd de basisregels van het geocachen, een hobby die ondertussen is uitgegroeid tot een wereldwijd fenomeen. Verspreid over 222 landen liggen er meer dan 300.000 caches te wachten op gelukkige vindsters, van Afghanistan tot Zimbabwe. Juist: Afghanistan. „Overall waar er Amerikaanse troepen zijn, wordt aan geocaching gedaan,” aldus Marc Nollet. Zo liggen er in Afghanistan nogal wat caches in de buurt van Forward Operations-basisen van het Amerikaanse leger. „Die afgelegen plekken liggen vaak onder vijandelijk vuur en zijn geen plek voor de occasionele cacher”, waarschuwt TeamMINI op *geocaching.com*. „Dus alsjeblieft, maak geen plannen om tijdens je volgende vakantie te gaan cachen in Afghanistan.”

83 ontmaagdingen

Marc B, voluit Marc Bosmans, is onder cachers bekend om zijn Dijlelandcaches, zoektochten die je telkens een andere gemeente van het Dijleland, een mooie streek in het Leuvense, laten ontdekken.

Marc Bosmans: „Ik heb nu al elf van die Dijlelandcaches uitgezet. In elke cache vind je in het deksel een letter of een symbool. Wanneer je alle veertien letters verzameld hebt, kun je daarmee een naam vormen waarmee je op mijn website kan inloggen voor de grote finale. Wat die zal inhouden, weet ik nog niet, maar die vijftiende en laatste zoektocht moet in ieder geval een spetterende apotheose worden.”

Zomaar een zoektocht op *geocaching.com* posten, kan niet. Eerst moet je zoektocht goedgekeurd worden door een „*approver*”. Die controleert onder andere of de coördinaten van je cache niet in natuurgebied liggen. „Die regels zijn uit Amerika komen overwaaien en zijn dus nogal Amerikaans getint”, legt Bosmans uit. „Zo mag je bijvoorbeeld geen cache verstoppen onder bruggen. Naar het schijnt veroorzaakt dat ginder tegenwoordig nogal wat onnodige paniek. Nu goed: je moet je gezond verstand gebruiken. Ik ga geen cache verstoppen vlak naast een spoorlijn. Dat is om problemen vragen.”

Geocachers hebben blijkbaar iets met cijfers. Op *www.geocaching.com* worden allerhande statistieken bijgehouden en op *www.geocaching.be*, de Belgische site, staat zelfs een heuse ranking van Belgische. Marc Nollet prijkt er op de negende plaats, Marc Bosmans op plaats 37. Niet slecht als je weet dat er 4243 cachers geregistreerd zijn.

Marc Nollet: „Het systeem controleert eigenlijk zichzelf. Vind je een cache, dan schrijf je je naam, de datum, het uur en een korte boodschap in het logboek. Eenmaal thuis post je een log op het net waarin je verslag van je zoektocht doet. Op die manier kan de volgende vinder controleren of je naam wel degelijk in het logboek staat. Je kunt

altijd proberen te liegen natuurlijk, maar dan bedrieg je uiteindelijk alleen maar jezelf.”

Een andere rangschikking die wordt bijgehouden is die van de *First to Finds*. Het woord zegt het zelf: hier gaat het erom als eerste een nieuwe cache te vinden. „Iedereen is erop gebrand om een First to Find binnen te halen”, weet Nollet. „Het duurt meestal maar enkele uren voor een nieuwe cache door iemand gevonden wordt. Zelf heb ik 83 ‘ontmaagdingen’ achter mijn naam. Zo noemen we die First to Finds onder geocachers.”

De meeste geocachers spelen het spel niet te fanatiek. Zo is het gebruikelijk om elkaar te bellen als je een cache niet vindt. „Onlangs nog had ik me aan de kust laten vangen aan een way point dat alleen bij laag water bereikt kon worden”, vertelt Nollet. „Ik heb toen gebeld naar de man die de cache had gelegd, en die heeft me gewoon de coördinaten van het volgende punt gegeven. Sommige cachers vinden dat niet eerlijk, maar ach, het is toch maar een hobby.”

Vroeg of laat lopen geocachers elkaar wel eens tegen het lijf tijdens een zoektocht. Veel weten ze echter niet over elkaar. „Meestal kennen we elkaar alleen maar onder onze schuilnaam”, zegt Bosmans. „En het gesprek gaat meestal heel snel over geocachen. Ja, wat wil je. Vier wielertoeristen die samen aan de toog hangen, praten ook niet over het voetbal, hé.”

Geocachers treffen elkaar natuurlijk ook op events, bijeenkomsten waarop ze samen naar een heleboel caches zoeken. Marc Bosmans: „Het zijn altijd dezelfde gezichten die je op die evenementen ziet. De *die hards* moeten immers meedoen als ze hun rangschikking willen handhaven. Ik kijk altijd enorm uit naar de avondcache die de Woudlopers elk jaar in maart organiseren. Heel gezellig. Er is altijd wel iemand die een flesje jenever bij heeft, want in maart kan het nog koud zijn ‘s nachts. Vorig jaar was het zelfs aan het sneeuwen. De Woudlopers hadden toen de terrils van Maaseik uitgekozen als locatie. Ik zie me nog boven op die terril staan en kijken naar al die lichtjes die beneden door het bos bewogen. Magisch.”

Sabena cache

Soms zit er in een cache een zogenaamde *travel bug*. „Een travel bug wil reizen”, legt Marc Nollet uit. „Het is meestal een klein ijzeren plaatje met een nummer van zes cijfers dat aan een sleutelhanger hangt. Als je zo’n travel bug meeneemt, kan je via dat nummer op *geocaching.com* lezen welke opdracht de eigenaar aan de travel bug heeft gegeven. Soms is dat gewoon reizen van cache naar cache, maar soms moet hij ook op een bepaalde bestemming zien te geraken. De eigenaar kan via het internet volgen waar zijn travel bug zich bevindt.”

Marc Nollet herinnert zich nog goed de eerste travel bug die hij ooit de wereld instuurde: een zilveren vogeltje dat hij van een dame in Castel Madama, vlakbij het Italiaanse Tivoli, had gekregen. „De opdracht van dat vogeltje was om terug naar Castel Madama te vliegen. Twee en een half jaar is het onderweg geweest, maar uiteindelijk is het in Oostenrijk spoorloos verdwenen. Wellicht zit het ergens in de zak van een cacher die intussen een andere hobby gevonden heeft.”

Travel bugs die naar het buitenland moeten, moet je in België in de *Sabena cache* steken. „Alle Belgische cachers kennen de Sabena cache. Als je op reis vertrekt, ga je naar de Sabena cache en neem je alle travel bugs mee die erin zitten.”

Met travel bugs spelen geocachers zelfs zoals duivenmelkers met de duiven spelen. „Dan krijgt iemand die op zakenreis naar Hong Kong vertrekt, tien of twintig travel bugs mee die hij in een cache moet verstoppen. Als je travel bug als eerste terug in België is, win je!”

www.geocaching.com, www.geocaching.be